

Arrest

nr. 212 903 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MOENS
Waterloosesteenweg 612
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MOENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 11 januari 2018, verklaart er zich op 12 januari 2018 vluchteling.

1.2. Op 22 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 25 juni 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 24-jarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine, geboren in de wijk Taimani, vierde district, stad Kabul, provincie Kabul. U bent verloofd met K.S., van Tadzjiekse origine en woonachtig in de wijk Salim Karwan, vierde district, stad Kabul. Uw vader, moeder en broers S.M. en S.A. zijn nog immer woonachtig in de Kabulse wijk Taimani. Uw zus Si. is getrouwd en woont in Kampani, gelegen in het vijfde district van de stad Kabul. Uw zus Mo. is gehuwd en woont in de stad Jalalabad. Uw zus Sh. verblijft in Zweden. Uw broer S.H.A. (CGVS X; DVZ X) verblijft in België. Hij diende op 22 april 2011 een verzoek tot internationale bescherming in. Hem werd op 15 mei 2012 de vluchtelingenstatus toegekend. Volgens uw verklaringen zou uw vader werkzaam zijn geweest als zelfstandig huisarts. Uzelf zou na het doorlopen van uw middelbare school niet verder hebben gestudeerd. U zou de huur van de door uw familie bezittende huizen en appartementen te Kabul en Jalalabad hebben geïnd.

Nog volgens uw verklaringen zou in 2010 uw oudste broer S.M. zijn ontvoerd door voor u onbekende mensen. Na het betalen van losgeld zou hij zijn vrijgelaten.

Zo'n twee tot twee-en-een-half jaar geleden ging u met uw moeder naar India voor een medische behandeling. In Delhi zou u vervolgens een tatoeage hebben laten zetten op uw arm. Uw vader zou het hier niet mee eens zijn geweest en vond dit onislamitisch. Hij zou uw oom Z. hebben gevraagd de tatoeage te verwijderen. Uw tatoeage werd echter niet verwijderd.

Voorts zou u in hoet 1395 (Gregoriaanse kalender (GK) 19 februari - 20 maart 2017), zo'n zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, zijn ontvoerd door voor u onbekende mensen. U zou zijn teruggekeerd van het huis van uw verloofde wanneer u nabij uw eigen woonst door onbekenden werd ontvoerd. U zou vervolgens zo'n vijftien dagen gevangen zijn gehouden op een voor u onbekende locatie. In deze periode zouden er u meermaals elektrische schokken zijn toegediend en zou u zijn gesneden met een mes. Ook zouden uw ontvoerders bij uw vader op losgeld hebben aangedrongen. Uw vader zou de geëiste één miljoen Amerikaanse dollar niet hebben willen betalen. Uiteindelijk zou uw moeder 400.000 Amerikaanse dollar hebben betaald. Vervolgens zou u op een nacht in de buurt van de luchthaven van Kabul uit een wagen zijn gezet. U zou te voet naar huis zijn teruggekeerd. Na uw terugkeer zouden zowel u als uw jongere neven van uw vader het ouderlijk huis niet meer hebben mogen verlaten zonder lijfwacht. Ook zouden uw bankrekeningen zijn geblokkeerd.

Op een dag zou uw moeder met uw broer S.H. hebben gesproken over uw situatie. S.H. zou er bij u op hebben aangedrongen naar België te komen. Een goede vriend van uw vader, 'oom' Z. (geen familie), zou bereid zijn geweest u te helpen met uw vertrek.

U zou in de zomer van 2017 vanaf uw ouderlijk huis zijn vertrokken uit Afghanistan. Oom Z. zou u naar het vliegveld van Kabul hebben gebracht. U vloog met uw eigen paspoort tot Istanbul, Turkije. Vervolgens zou u in ongeveer zes maanden verder zijn gereisd via Turkije en Servië naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 11 januari 2018 aan in België en diende op 12 januari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door uw vader gevangen te worden genomen of te worden gedood omdat u naar België kwam zonder zijn toestemming.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uitgegeven op 27 hamal 1391 (GK 15 april 2012); een kopie van uw taskara, uitgegeven op 24 qaws 1393 (GK 15 december 2014); drie foto's van bankuittreksels, gedateerd op 14 april 2017 en 6 juni 2018; drie foto's van overschrijvingsuittreksels, resp. datum onleesbaar, gedateerd op 6 april 2015 en gedateerd op 11 april 2015.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u lijdt aan geheugenverlies en dat u te kampen heeft met nachtmerries (CGVS, p. 18). U blijkt voor deze problemen geen dokter te hebben geraadpleegd en legt evenmin medische attesten neer waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kunnen uw verklaringen over uw geheugenverlies niet weerhouden worden als reden dat u geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden ontvoering voorafgaand aan uw beweerde opsluiting binnen de muren van uw ouderlijk huis.

Zo wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitgenodigd om zo volledig mogelijk in uw eigen woorden te vertellen waarom u uw land heeft verlaten. U geeft vervolgens in amper veertien veelal korte zinnen uw problemen weer (CGVS, p. 11): 'Op een nacht was ik in het huis van mijn verloofde. Het zou bijna nieuwjaar worden. Ik ging naar huis vanaf mijn verloofdes huis. Ik ben ontvoerd. Ze ontvoerden mij, ze vroegen mijn familie om losgeld. Nadat ze losgeld vroegen van mijn familie, lieten ze mij vrij. Nadat ze losgeld kregen van mijn vader, werd ik vrijgelaten. En daarna werd mijn vader erg cruel naar mij. Hij sloot me altijd op in het huis, hij zei dat ik nergens heen kon gaan. Mijn leven veranderde. Op een dag sprak mijn moeder met mijn broer hier in België. Ze vertelde hem alles over mij, en hij zei dat ik ook naar België moest komen, want het was een heel goede plek om te wonen. Oom Z. zei, nadat ik hem alles had verteld, dat hij me wel wilde helpen. Dat is het.' Wanneer u daarop wordt aangemoedigd echt zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk uw eigen problemen in detail te vertellen, stelt u kortweg dat er niet meer details aan uw verhaal zijn (CGVS, p. 12). Dat niet uitgebreider en in meer detail kan vertellen over uw eigen problemen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst diende te verlaten, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook over uw feitelijke ontvoering blijft u keer op keer zeer beknopt en oppervlakkig. Zo wordt u tot drie keer toe uitgenodigd om gedetailleerd te vertellen over het feitelijke moment van uw ontvoering. U kan slechts vertellen dat u op de terugweg van bij uw verloofde werd aangereden, bewusteloos werd geslagen en ontvoerd werd (CGVS, p. 15-16). Zelfs indien u werd bewusteloos geslagen mag echter worden verwacht dat u bij werkelijk beleefde feiten meer details zou kunnen geven over de gebeurtenissen voorafgaand aan, en na uw bewusteloosheid. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud tot drie keer toe wordt uitgenodigd zo uitvoerig mogelijk te vertellen over uw eigenlijke verblijf, blijkt uw getuigenis opnieuw erg summier en bovendien amper doorleefd (CGVS, p. 16). Ook over de enige kamer waar u vijftien dagen lang zou hebben verbleven kan u weinig spontaan vertellen. U vertelt over een betegelde ruimte, een gesloten deur en een tapijt (CGVS, p. 16). Dergelijke beschrijving is – in het bijzonder met het oog op uw ruim twee weken durend verblijf – erg algemeen en komt weinig authentiek over (CGVS, p. 16). Wanneer u tot drie keer toe wordt gevraagd een willekeurige dag te beschrijven, vertelt u louter dat u wakker werd, brood en water kreeg, en dat er verder niets gebeurde (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd waar u zich dan zoal mee bezig hield in die vijftien dagen, stelt u dat u niets deed, nadacht en bad (CGVS, p. 17). Dat u op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over uw ontvoering en daaropvolgende hechtenis, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Bovendien weet u ook over uw vrijlating weinig te vertellen. U verklaart dat er initieel één miljoen Amerikaanse dollar voor uw vrijlating werd geëist (CGVS, pp. 17, 19). Uiteindelijk zou er 400.000 Amerikaanse dollar zijn betaald (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt gevraagd hoe uw familie er in slaagde het gevraagde bedrag meer dan te halveren, blijkt u niet op de hoogte van deze onderhandelingen (CGVS, p. 20). U blijkt evenmin op de hoogte van waar het losgeld zou zijn betaald (CGVS, p. 20), aan wie het werd betaald (CGVS, pp. 20-21), of hoe het bedrag betaald (CGVS, p. 21). Ook uw getuigenis over de reactie van uw ontvoerders op het nieuws dat er losgeld zal worden betaald – 'ze lieten me gewoon vrij' – alsook over uw eigenlijke vrijlating komt niet doorleefd over (CGVS, p. 21). Ook inzake uw vrijlating kan er kan van een Afghaanse man van uw leeftijd redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hierover beter zou informeren. Niet alleen had u de mogelijkheid om meer informatie in te winnen tijdens uw zes maanden durend verblijf in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 12), ook had u in België via uw broer S.H. meer te weten kunnen komen over uw vrijlating. Uw moeder zou uw broer S.H. immers al eens hebben geïnformeerd over het betaalde bedrag (CGVS, p. 20). U heeft het echter nagelaten zichzelf verder te informeren over de omstandigheden rond uw vrijlating. Dit heeft als gevolg dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw asielrelaas.

Nog blijkt dat uw moeder het losgeld heeft betaald (CGVS, p. 20). Volgens uw verklaringen heeft uw moeder geen eigen bankrekening (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoe zij dan het losgeld kon betalen, antwoordt u dat ze uw familieleden en uw vader overtuigde (CGVS, p. 22). U weet alleen niet hoe uw moeder uw vader wist te overtuigen om het losgeld toch te betalen (CGVS, p. 22). Dat u hier evenmin van op de hoogte zou zijn is niet aannemelijk. U verklaart immers eerder in het persoonlijk onderhoud dat uw vader stellig alle verzoeken om losgeld zou hebben afgewezen. Volgens uw verklaringen zou uw vader meer waarde hechten aan zijn geld dan aan u en zou u bijgevolg liever dood laten gaan (CGVS, p. 20). Eerder in het gehoor geeft u ook aan dat uw vader enkel uit is op zijn eigen geld (CGVS, p. 19).

Dat u geen weet heeft van de precieze aanleiding voor de ommekeer in uw vaders gedrag, ondanks uw maandenlang verblijf bij uw familie na uw vermeende ontvoering (CGVS, p. 12) en het contact tussen uw broer S.H. en uw moeder (CGVS, p. 20), is bijgevolg niet aannemelijk. Hierdoor komen uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven te staan.

Uw verklaringen betreffende uw vaders voorkeur voor geld boven u, zijn jongste zoon, houden evenmin steek. In het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u immers aan dat u uw inkomsten genereerde door het innen van de huur van de huizen van uw familie (CGVS, p. 8). De huuropbrengsten zou u zelf hebben mogen houden en uitgeven (CGVS, p. 8). U verklaart dat uw vader het geld niet nodig had (CGVS, p. 8) en ook uw broers zouden geen stimulans hebben de huurgelden te innen (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd waarom u zomaar het geld zou mogen hebben, antwoordt u dat men veel van u houdt (CGVS, p. 9). Dit beeld van uw vader en broers komt niet overeen met het beeld dat u later in het persoonlijk onderhoud tracht te schetsen van uw vader als iemand die louter uit is op geld en meer waarde hecht aan rijkdom dan aan zijn zonen (CGVS, pp. 19, 20). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven andermaal aangetast.

Betreffende uw mishandeling stelt u dat u in uw detentieperiode veelvuldig werd toegetakeld. U zou vaak zijn geslagen met een ijzeren voorwerp en er zou water over u heen zijn gegoten waarna u elektrische schokken kreeg, u werd ook met een mes gesneden (CGVS, p. 18). U geeft aan dat u als gevolg hiervan lijdt aan geheugenverlies en dat u te kampen heeft met nachtmerries (CGVS, p. 18). U heeft voor deze problemen geen dokter geraadpleegd, noch legt u hierover enige medische vaststelling neer (CGVS, p. 18). Uw eigen vader, die arts zou zijn, zou u de eerste paar dagen na uw thuiskomst niet gezien hebben, daarna deed hij 'normaal' (CGVS, p. 21). Dat u, als lid van een welstellende en elite familie geen grondig medisch onderzoek zou hebben gehad na de beweerde foltering is hoogst merkwaardig. Desgevraagd weet u evenmin of er als gevolg van uw ontberingen (CGVS, p. 18) littekens aanwezig zijn (CGVS, p. 18). U legt u hierover alvast geen medische vaststelling neer. Wel verklaart u bereid te zijn tot een medisch onderzoek naar eventuele littekens. Het staat u vrij om dergelijk onderzoek te ondergaan en de waarnemingen voor te leggen. U laat echter tot op heden na resultaten van dergelijke test voor te leggen. Dit alles leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw wordt aangetast.

Daarnaast stelt u dat uw vader een paar dagen na uw vrijlating ook uw bankrekeningen zou hebben laten blokkeren (CGVS, p. 22). Daar u zo'n zes maanden zou hebben gereisd tussen Afghanistan en België (CGVS, p. 9) en zo'n zes maanden voor uw vertrek zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 12), zou u ongeveer een jaar voor uw aankomst in België op 12 januari 2018, door uw ontvoerders zijn vrijgelaten. In de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, 15 februari 2018) geeft u aan te zijn ontvoerd in hoet 1395 (19 februari - 20 maart 2017). Uit de door u voorgelegde bankuittreksels, gedateerd op 14 april 2017 en 6 juni 2018, blijkt echter dat er tussen januari 2017 – omstreeks uw voorgehouden ontvoering – en juli 2017 – omstreeks uw voorgehouden vertrek – diverse betalingen aan u, 'S'.Ha., zijn gebeurd, alsook storting door 'S'.Ha.. Ook zijn er afhalingen aan de bankautomaat gebeurd. Uw verklaring dat uw bankrekening na uw ontvoering niet meer voor u toegankelijk zou zijn komt bijgevolg niet overeen met de door u voorgelegde bankuittreksels. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Al bij al kan u dan ook niet overtuigen dat u werkelijk het slachtoffer was van de beweerde ontvoering. Deze beweerde ontvoering kan dan ook niet de basis vormen voor een analyse van het risico bij terugkeer in het licht van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat in het licht van de vele ongeloofwaardige elementen evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw broer S.M. werd ontvoerd in 2010 (CGVS, p. 17). Wanneer u naar deze ontvoering wordt gevraagd, blijkt u enkel te weten dat hij werd ontvoerd, maar bent u niet op de hoogte van verdere informatie (CGVS, p. 23). Ook wanneer er bij u wordt aangedrongen meer te vertellen over de ontvoering van S.M., geeft u aan niets te weten daar u destijds nog erg jong was (CGVS, p. 23). U was echter zestien jaar oud in 2010 en er mag dus worden verwacht dat u zulk een vreselijke gebeurtenis zeer bewust zou beleefd hebben of er u later over geïnformeerd zou hebben.

Voorts geeft u aan dat de spreekwoordelijke druppel voor uw uiteindelijke vertrek ligt in de wrede behandeling door uw vader. Uw vader zou u sinds uw vermeende ontvoering opgesloten houden in het huis en zeer strikt zijn. Indien u zou terugkeren zou hij u opnieuw 'gevangen nemen' of zelfs doden (CGVS, p. 11-12). Gezien uw ontvoering niet aannemelijk is kan ook geen geloof worden gehecht aan de extreme maatregelen die uw vader als reactie daarop nam. Ook los daarvan gezien kan aan het beweerde probleem met uw vader geen geloof worden gehecht.

Waar u eerst beweert dat niemand de woning nog mocht verlaten, dat iedereen opgesloten was en dat alle rekeningen werden stopgezet (wat overigens niet klopt, cf. supra), blijkt de beweerde 'wrede' en 'strikte' behandeling van uw vader er op neer te komen dat u zich bij het buitengaan door een bodyguard moest laten vergezellen (CGVS, p. 15, p.22).

U geeft aan dat er, ook eerder al, bodyguards beschikbaar waren voor uw vader en uw broers, maar dat u er geen wilde omdat u dat 'maar niks' zou vinden (CGVS, p. 23). U zou niet graag door anderen worden begeleid (CGVS, p. 23). Wanneer u er mee wordt geconfronteerd dat het geen steek houdt dat u als enige in een welgestelde familie géén bodyguard zou willen, geeft u aan dat u een vrij en gemakkelijk leven wil leiden. Opnieuw geeft u aan een bodyguard maar niks te vinden (CGVS, pp. 23-24) en stelt u dat u een leven met wapens en striktheid maar niks vindt (CGVS, p. 24). Bovendien blijkt u niet alleen als enige geen bodyguard te willen, maar zou u tot dan toe in het algemeen geen extra veiligheidsmaatregelen hebben getroffen wanneer u zich buitenshuis zou hebben begeven. Dit is niet geloofwaardig. Wanneer u wordt gevraagd of u bij het buiten gaan bijvoorbeeld geen wapens of andere zaken droeg teneinde uzelf te beschermen, blijkt u dit niet te hebben gedaan omdat u daar niet van houdt (CGVS, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat u zich op geen enkele manier zou hebben voorbereid om uzelf in geval van nood te verdedigen louter omdat u hier niet van zou houden, terwijl uw andere familieleden zich volgens uw verklaringen lieten vergezellen door (een) bodyguard(s) met handwapen(s) (CGVS, p. 24).

Overigens zou u in deze periode wel toegang hebben tot uw mobiele telefoon, internet en dergelijke. Daarnaast zou voor u het beste eten beschikbaar zijn geweest (CGVS, p. 15). Dat u enkel nog in gezelschap van uw vader of van een bodyguard weg zou mogen (CGVS, p. 22), is bezwaarlijk een hel te noemen. U lijkt immers in de mogelijkheid uw gewoonlijke handelingen buitenshuis te verrichten, hetzij ditmaal in het gezelschap van een lijfwacht of van uw vader. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en ook uw broers buitenshuis reeds het gezelschap van een bodyguard hadden (CGVS, p. 23). U zou dus niet op een andere manier worden behandeld door uw vader dan zijn andere zonen. In elk geval kan het 'wrede' gedrag van uw vader moeilijk worden aanzien als een vluchtelingenrechtelijke vervolging of als het toebrengen van ernstige schade. Eerder lijkt het erop dat hij al het mogelijke doet om zijn gezin te beschermen.

U verklaart ook nog dat u zo'n twee tot twee-en-een-half jaar geleden met uw moeder naar India trok voor een medische behandeling (CGVS, pp. 10-11). In Delhi zou u vervolgens een tatoeage hebben laten zetten op uw arm (CGVS, p. 13). Uw vader zou het hier niet mee eens zijn geweest. Hij zou uw oom Z. hebben gevraagd de tatoeage te verwijderen (CGVS, p. 13). De tattoo in kwestie zou ondanks het protest van uw vader evenwel nog altijd aanwezig zijn (CGVS, p. 13). Bovendien verkeerde u tot aan uw voorgehouden ontvoering in de mogelijkheid om dag en nacht te gaan en staan waar u wil, zonder enige restricties vanuit uw familie (CGVS, p. 23). Dit duidt allerm minst op een nog immer gekoesterde wrok van uw vader jegens u omwille van uw tatoeage in de mate dat hij u er nu zou willen voor doden of er uw hand zou willen voor afhakken (CGVS, p. 25).

In de context van het bovenstaande komt het dan ook niet aannemelijk over dat uw vader u, een volwassen man, bij terugkeer naar Afghanistan zou willen opsluiten, uw had afhakken of u doden omdat u zonder zijn toestemming naar België kwam en omdat u een tatoeage heeft. Dit gaat niet verder dan een blote bewering.

De door u neergelegde kopieën van uw paspoort en taskara betreffen uw identiteit en herkomst, die momenteel niet worden betwist. Betreffende de drie overschrijvingsuittreksels uit april 2015 komen de vermelde rekeningnummers overeen met de door u voorgelegde bankuittreksels, wat erop wijst dat uw rekening ook in 2015 actief was. Dit staat hier echter evenmin ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 24 april 2018 (stuk 3), het UNOCHA-rapport “Humanitarian Needs Overview 2018. Afghanistan” van december 2017 (stuk 4) en het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 (stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 2 oktober 2018 samen met een aanvullende nota het rapport “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij na zijn ontvoering slecht werd behandeld door zijn vader en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan vreest door zijn vader te worden gedood omdat hij tegen diens wil naar Europa kwam. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn vluchtmotieven in het algemeen en over zijn ontvoering en vrijlating in het bijzonder; (ii) zijn verklaringen over de houding van zijn vader tegenstrijdig zijn; (iii) hij geen medische attesten voorlegt in verband met de mishandelingen die hij tijdens zijn ontvoering stelt te hebben ondergaan, hetgeen des te meer klemmt daar zijn vader arts is; (iv) zijn verklaringen aangaande het door zijn vader blokkeren van zijn bankrekening na zijn ontvoering niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde bankuittreksels (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (v) mede gelet op het voorgaande, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van zijn broer S.M. in 2010, temeer gelet op zijn gebrekkige kennis over deze ontvoering; (vi) geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde 'wrede' behandeling door zijn vader, minstens dat deze behandeling niet kan worden aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *postfactum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden vluchtmotieven aangaande zijn beweerde ontvoering aan de hand van gedetailleerde en doorleefde verklaringen aannemelijk te maken:

“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden ontvoering voorafgaand aan uw beweerde opsluiting binnen de muren van uw ouderlijk huis.

Zo wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitgenodigd om zo volledig mogelijk in uw eigen woorden te vertellen waarom u uw land heeft verlaten. U geeft vervolgens in amper veertien veelal korte zinnen uw problemen weer (CGVS, p. 11): ‘Op een nacht was ik in het huis van mijn verloofde. Het zou bijna nieuwjaar worden. Ik ging naar huis vanaf mijn verloofdes huis. Ik ben ontvoerd. Ze ontvoerden mij, ze vroegen mijn familie om losgeld. Nadat ze losgeld vroegen van mijn familie, lieten ze mij vrij. Nadat ze losgeld kregen van mijn vader, werd ik vrijgelaten. En daarna werd mijn vader erg cruel naar mij. Hij sloot me altijd op in het huis, hij zei dat ik nergens heen kon gaan. Mijn leven veranderde. Op een dag sprak mijn moeder met mijn broer hier in België. Ze vertelde hem alles over mij, en hij zei dat ik ook naar België moest komen, want het was een heel goede plek om te wonen. Oom Z. zei, nadat ik hem alles had verteld, dat hij me wel wilde helpen. Dat is het.’. Wanneer u daarop wordt aangemoedigd echt zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk uw eigen problemen in detail te vertellen, stelt u kortweg dat er niet meer details aan uw verhaal zijn (CGVS, p. 12). Dat niet uitgebreider en in meer detail kan vertellen over uw eigen problemen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst diende te verlaten, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook over uw feitelijke ontvoering blijft u keer op keer zeer beknopt en oppervlakkig. Zo wordt u tot drie keer toe uitgenodigd om gedetailleerd te vertellen over het feitelijke moment van uw ontvoering. U kan slechts vertellen dat u op de terugweg van bij uw verloofde werd aangereden, bewusteloos werd geslagen en ontvoerd werd (CGVS, p. 15-16). Zelfs indien u werd bewusteloos geslagen mag echter worden verwacht dat u bij werkelijk beleefde feiten meer details zou kunnen geven over de gebeurtenissen voorafgaand aan, en na uw bewusteloosheid. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud tot drie keer toe wordt uitgenodigd zo uitvoerig mogelijk te vertellen over uw eigenlijke verblijf, blijkt uw getuigenis opnieuw erg summier en bovendien amper doorleefd (CGVS, p. 16). Ook over de enige kamer waar u vijftien dagen lang zou hebben verbleven kan u weinig spontaan vertellen. U vertelt over een betegelde ruimte, een gesloten deur en een tapijt (CGVS, p. 16). Dergelijke beschrijving is – in het bijzonder met het oog op uw ruim twee weken durend verblijf – erg algemeen en komt weinig authentiek over (CGVS, p. 16). Wanneer u tot drie keer toe wordt gevraagd een willekeurige dag te beschrijven, vertelt u louter dat u wakker werd, brood en water kreeg, en dat er verder niets gebeurde (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd waar u zich dan zoal mee bezig hield in die vijftien dagen, stelt u dat u niets deed, nadacht en bad (CGVS, p. 17). Dat u op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over uw ontvoering en daaropvolgende hechtenis, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Bovendien weet u ook over uw vrijlating weinig te vertellen. U verklaart dat er initieel één miljoen Amerikaanse dollar voor uw vrijlating werd geëist (CGVS, pp. 17, 19). Uiteindelijk zou er 400.000 Amerikaanse dollar zijn betaald (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt gevraagd hoe uw familie er in slaagde het gevraagde bedrag meer dan te halveren, blijkt u niet op de hoogte van deze onderhandelingen (CGVS, p. 20). U blijkt evenmin op de hoogte van waar het losgeld zou zijn betaald (CGVS, p. 20), aan wie het werd betaald (CGVS, pp. 20-21), of hoe het bedrag betaald (CGVS, p. 21). Ook uw getuigenis over de reactie van uw ontvoerders op het nieuws dat er losgeld zal worden betaald – ‘ze lieten me gewoon vrij’ – alsook over uw eigenlijke vrijlating komt niet doorleefd over (CGVS, p. 21). Ook inzake uw vrijlating kan er kan van een Afghaanse man van uw leeftijd redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hierover beter zou informeren. Niet alleen had u de mogelijkheid om meer informatie in te winnen tijdens uw zes maanden durend verblijf in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 12), ook had u in België via uw broer S.H. meer te weten kunnen komen over uw vrijlating. Uw moeder zou uw broer S.H. immers al eens hebben geïnformeerd over het betaalde bedrag (CGVS, p. 20). U heeft het echter nagelaten zichzelf verder te informeren over de omstandigheden rond uw vrijlating. Dit heeft als gevolg dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw asielrelaas.

Nog blijkt dat uw moeder het losgeld heeft betaald (CGVS, p. 20). Volgens uw verklaringen heeft uw moeder geen eigen bankrekening (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoe zij dan het losgeld kon betalen, antwoordt u dat ze uw familieleden en uw vader overtuigde (CGVS, p. 22). U weet alleen niet hoe uw moeder uw vader wist te overtuigen om het losgeld toch te betalen (CGVS, p. 22). Dat u hier evenmin van op de hoogte zou zijn is niet aannemelijk. U verklaart immers eerder in het persoonlijk onderhoud dat uw vader stellig alle verzoeken om losgeld zou hebben afgewezen. Volgens uw verklaringen zou uw vader meer waarde hechten aan zijn geld dan aan u en zou u bijgevolg liever dood laten gaan (CGVS, p. 20). Eerder in het gehoor geeft u ook aan dat uw vader enkel uit is op zijn eigen geld (CGVS, p. 19). Dat u geen weet heeft van de precieze aanleiding voor de ommekeer in uw vaders gedrag, ondanks uw maandenlang verblijf bij uw familie na uw vermeende ontvoering (CGVS, p. 12) en het contact tussen uw broer S.H. en uw moeder (CGVS, p. 20), is bijgevolg niet aannemelijk. Hierdoor komen uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven te staan.

Uw verklaringen betreffende uw vaders voorkeur voor geld boven u, zijn jongste zoon, houden evenmin steek. In het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u immers aan dat u uw inkomsten genereerde door het innen van de huur van de huizen van uw familie (CGVS, p. 8). De huuropbrengsten zou u zelf hebben mogen houden en uitgeven (CGVS, p. 8). U verklaart dat uw vader het geld niet nodig had (CGVS, p. 8) en ook uw broers zouden geen stimulans hebben de huurgelden te innen (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd waarom u zomaar het geld zou mogen hebben, antwoordt u dat men veel van u houdt (CGVS, p. 9). Dit beeld van uw vader en broers komt niet overeen met het beeld dat u later in het persoonlijk onderhoud tracht te schetsen van uw vader als iemand die louter uit is op geld en meer waarde hecht aan rijkdom dan aan zijn zonen (CGVS, pp. 19, 20). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven andermaal aangetast.

Betreffende uw mishandeling stelt u dat u in uw detentieperiode veelvuldig werd toegetakeld. U zou vaak zijn geslagen met een ijzeren voorwerp en er zou water over u heen zijn gegoten waarna u elektrische schokken kreeg, u werd ook met een mes gesneden (CGVS, p. 18). U geeft aan dat u als gevolg hiervan lijdt aan geheugenverlies en dat u te kampen heeft met nachtmerries (CGVS, p. 18). U heeft voor deze problemen geen dokter geraadpleegd, noch legt u hierover enige medische vaststelling neer (CGVS, p. 18). Uw eigen vader, die arts zou zijn, zou u de eerste paar dagen na uw thuiskomst niet gezien hebben, daarna deed hij ‘normaal’ (CGVS, p. 21). Dat u, als lid van een welstellende en elitaire familie geen grondig medisch onderzoek zou hebben gehad na de beweerde foltering is hoogst merkwaardig. Desgevraagd weet u evenmin of er als gevolg van uw ontberingen (CGVS, p. 18) littekens aanwezig zijn (CGVS, p. 18). U legt u hierover alvast geen medische vaststelling neer. Wel verklaart u bereid te zijn tot een medisch onderzoek naar eventuele littekens. Het staat u vrij om dergelijk onderzoek te ondergaan en de waarnemingen voor te leggen. U laat echter tot op heden na resultaten van dergelijke test voor te leggen. Dit alles leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw wordt aangetast.

Daarnaast stelt u dat uw vader een paar dagen na uw vrijlating ook uw bankrekeningen zou hebben laten blokkeren (CGVS, p. 22). Daar u zo’n zes maanden zou hebben gereisd tussen Afghanistan en België (CGVS, p. 9) en zo’n zes maanden voor uw vertrek zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 12), zou u ongeveer een jaar voor uw aankomst in België op 12 januari 2018, door uw ontvoerders zijn vrijgelaten. In de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, 15 februari 2018) geeft u aan te zijn ontvoerd in hoet 1395 (19 februari - 20 maart 2017). Uit de door u voorgelegde bankuittreksels, gedateerd op 14 april 2017 en 6 juni 2018, blijkt echter dat er tussen januari 2017 – omstreeks uw voorgehouden ontvoering – en juli 2017 – omstreeks uw voorgehouden vertrek – diverse betalingen aan u, ‘S’.Ha., zijn gebeurd, alsook stortingen door ‘S’.Ha.. Ook zijn er afhalingen aan de bankautomaat gebeurd.

Uw verklaring dat uw bankrekening na uw ontvoering niet meer voor u toegankelijk zou zijn komt bijgevolg niet overeen met de door u voorgelegde bankuittreksels. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Al bij al kan u dan ook niet overtuigen dat u werkelijk het slachtoffer was van de beweerde ontvoering. Deze beweerde ontvoering kan dan ook niet de basis vormen voor een analyse van het risico bij terugkeer in het licht van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat in het licht van de vele ongeloofwaardige elementen evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw broer S.M. werd ontvoerd in 2010 (CGVS, p. 17). Wanneer u naar deze ontvoering wordt gevraagd, blijkt u enkel te weten dat hij werd ontvoerd, maar bent u niet op de hoogte van verdere informatie (CGVS, p. 23). Ook wanneer er bij u wordt aangedrongen meer te vertellen over de ontvoering van S.M., geeft u aan niets te weten daar u destijds nog erg jong was (CGVS, p. 23). U was echter zestien jaar oud in 2010 en er mag dus worden verwacht dat u zulk een vreselijke gebeurtenis zeer bewust zou beleefd hebben of er u later over geïnformeerd zou hebben."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat niet kan worden ingezien waarom het feit dat hij een beknopte samenvatting gaf van zijn vluchtmotieven, tot de ongeloofwaardigheid van deze motieven zou leiden, dient erop gewezen dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker meermaals de kans werd geboden om over zijn voorgehouden vluchtmotieven doorleefde, gedetailleerde en persoonlijke ervaringen en verklaringen weer te geven, doch dat hij telkenmale nalaat zijn voorgehouden vluchtrelaas aan de hand van dergelijke ervaringen en verklaringen aannemelijk te maken. Dat verzoeker niet zou hebben begrepen wat er van hem werd verwacht, blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud waarin onder meer de volgende vragen van de *protection officer* te lezen zijn: *"Laten we het hebben over uw verhaal. Vertel mij zo chronologisch en compleet mogelijk waarom u uw land verlaten heeft, vanaf het eerste probleem tot het moment dat u het land verlaten heeft. [...] Vandaag krijgt u de kans uw verhaal te vertellen. U mag dus echt zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk vertellen over wat u is overkomen en waarom u uw land heeft moeten verlaten. U mag me uw eigen persoonlijk verhaal zo uitgebreid vertellen. [...] Nee, ik nodig u alleen uit om hetgeen gebeurd is zo gedetailleerd mogelijk te vertellen?"* (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Dat verzoeker antwoordt met de woorden *"Het heeft niet meer details."* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk begreep wat er van hem werd verwacht. Verder kan hij dan ook niet ernstig voorhouden dat er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen verdere vragen over zijn vluchtrelaas zouden zijn gesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder aanvoert als volgt: *"Indien me, wordt aangereden en vervolgens bewusteloos geslagen en ontvoerd, wat kan men dan meer vertellen dan wat verzoeker verteld heeft?"*, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wijst op het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien de beweerde feiten werkelijk zouden zijn gebeurd, meer details zou kunnen geven over de gebeurtenissen voorafgaand aan en na zijn beweerde bewusteloosheid, *quod non*. Betreffende zijn activiteiten tijdens zijn voorgehouden ontvoering, herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift slechts dat hij er niets kon doen daar het een kleine kamer zonder meubels, zonder raam en zonder licht betrof. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is op zich evenwel geenszins van aard het niet-doorleefde en niet-gedetailleerde karakter van deze verklaringen te wijzigen. Indien verzoeker werkelijk gedurende twee weken ontvoerd werd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn bezigheden gedurende deze periode dan dat hij niets deed, zelfs als hij zou hebben verbleven in een kamer zonder meubels, ramen of verlichting.

Verder acht verzoeker het in zijn verzoekschrift *"vrij logisch"* dat hij geen kennis heeft van de onderhandelingen tijdens zijn gevangenschap waarbij hij niet betrokken was. Gelet op het feit dat verzoeker heden internationale bescherming vraagt onder meer omwille van een beweerde ontvoering, kan het bezwaarlijk ernstig worden genoemd dat verzoeker niet op de hoogte is van de details die tot zijn vrijlating hebben geleid en dat hij tot op heden heeft nagelaten zich hieromtrent terdege te informeren. Dergelijke houding getuigt van een gebrek interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Uit het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Dat de vader van verzoekende partij eerst geweigerd had losgeld te betalen, dient uiteraard gekaderd te worden in de onderhandelingen die gevoerd werden."*, terwijl hij het eerder *"vrij logisch"* achtte dat hij geen kennis heeft van de onderhandelingen, kan slechts worden afgeleid dat hij zijn verweer op een tegenstrijdige wijze aanpast aan de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van dit verweer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Men heeft overigens niet noodzakelijk een eigen bankrekening nodig om een betaling te doen: het losgeld kan ook cash of vanaf een derde bankrekening gebeuren.”*, betreft dit slechts een *postfactum*-bewering aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog beweerde dat zijn moeder zijn vader overtuigde het losgeld toch te betalen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), zonder enige vermelding van een betaling in cash of via een derde bankrekening. Opnieuw toont verzoeker hiermee aan dat hij geenszins kennis heeft van de wijze waarop zijn vrijlating zou zijn geschied, hetgeen op zijn beurt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas eens te meer ondermijnt.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de ‘wrede’ behandeling door zijn vader geenszins aannemelijk maakt en dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) niet van aard zijn op de voorgaande motieven alsnog een ander licht te werpen:

“Voorts geeft u aan dat de spreekwoordelijke druppel voor uw uiteindelijke vertrek ligt in de wrede behandeling door uw vader. Uw vader zou u sinds uw vermeende ontvoering opgesloten houden in het huis en zeer strikt zijn. Indien u zou terugkeren zou hij u opnieuw ‘gevangen nemen’ of zelfs doden (CGVS, p. 11-12). Gezien uw ontvoering niet aannemelijk is kan ook geen geloof worden gehecht aan de extreme maatregelen die uw vader als reactie daarop nam. Ook los daarvan gezien kan aan het beweerde probleem met uw vader geen geloof worden gehecht.

Waar u eerst beweert dat niemand de woning nog mocht verlaten, dat iedereen opgesloten was en dat alle rekeningen werden stopgezet (wat overigens niet klopt, cf. supra), blijkt de beweerde ‘wrede’ en ‘strikte’ behandeling van uw vader er op neer te komen dat u zich bij het buitengaan door een bodyguard moest laten vergezellen (CGVS, p. 15, p.22). U geeft aan dat er, ook eerder al, bodyguards beschikbaar waren voor uw vader en uw broers, maar dat u er geen wilde omdat u dat ‘maar niks’ zou vinden (CGVS, p. 23). U zou niet graag door anderen worden begeleid (CGVS, p. 23). Wanneer u er mee wordt geconfronteerd dat het geen steek houdt dat u als enige in een welgestelde familie géén bodyguard zou willen, geeft u aan dat u een vrij en gemakkelijk leven wil leiden. Opnieuw geeft u aan een bodyguard maar niks te vinden (CGVS, pp. 23-24) en stelt u dat u een leven met wapens en striktheid maar niks vindt (CGVS, p. 24). Bovendien blijkt u niet alleen als enige geen bodyguard te willen, maar zou u tot dan toe in het algemeen geen extra veiligheidsmaatregelen hebben getroffen wanneer u zich buitenshuis zou hebben begeven. Dit is niet geloofwaardig. Wanneer u wordt gevraagd of u bij het buiten gaan bijvoorbeeld geen wapens of andere zaken droeg teneinde uzelf te beschermen, blijkt u dit niet te hebben gedaan omdat u daar niet van houdt (CGVS, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat u zich op geen enkele manier zou hebben voorbereid om uzelf in geval van nood te verdedigen louter omdat u hier niet van zou houden, terwijl uw andere familieleden zich volgens uw verklaringen lieten vergezellen door (een) bodyguard(s) met handwapen(s) (CGVS, p. 24).

Overigens zou u in deze periode wel toegang hebben tot uw mobiele telefoon, internet en dergelijke. Daarnaast zou voor u het beste eten beschikbaar zijn geweest (CGVS, p. 15). Dat u enkel nog in gezelschap van uw vader of van een bodyguard weg zou mogen (CGVS, p. 22), is bezwaarlijk een hel te noemen. U lijkt immers in de mogelijkheid uw gewoonlijke handelingen buitenshuis te verrichten, hetzij ditmaal in het gezelschap van een lijfwacht of van uw vader. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en ook uw broers buitenshuis reeds het gezelschap van een bodyguard hadden (CGVS, p. 23). U zou dus niet op een andere manier worden behandeld door uw vader dan zijn andere zonen. In elk geval kan het ‘wrede’ gedrag van uw vader moeilijk worden aanzien als een vluchtelingenrechtelijke vervolging of als het toebrengen van ernstige schade. Eerder lijkt het erop dat hij al het mogelijke doet om zijn gezin te beschermen.

U verklaart ook nog dat u zo’n twee tot twee-en-een-half jaar geleden met uw moeder naar India trok voor een medische behandeling (CGVS, pp. 10-11). In Delhi zou u vervolgens een tatoeage hebben laten zetten op uw arm (CGVS, p. 13). Uw vader zou het hier niet mee eens zijn geweest. Hij zou uw oom Z. hebben gevraagd de tatoeage te verwijderen (CGVS, p. 13). De tattoo in kwestie zou ondanks het protest van uw vader evenwel nog altijd aanwezig zijn (CGVS, p. 13). Bovendien verkeerde u tot aan uw voorgehouden ontvoering in de mogelijkheid om dag en nacht te gaan en staan waar u wil, zonder enige restricties vanuit uw familie (CGVS, p. 23). Dit duidt allerminst op een nog immer gekoesterde wrok van uw vader jegens u omwille van uw tatoeage in de mate dat hij u er nu zou willen voor doden of er uw hand zou willen voor afhakken (CGVS, p. 25).

In de context van het bovenstaande komt het dan ook niet aannemelijk over dat uw vader u, een volwassen man, bij terugkeer naar Afghanistan zou willen opsluiten, uw had afhakken of u doden omdat u zonder zijn toestemming naar België kwam en omdat u een tatoeage heeft. Dit gaat niet verder dan een blote bewering.

De door u neergelegde kopieën van uw paspoort en taskara betreffen uw identiteit en herkomst, die momenteel niet worden betwist.

Betreffende de drie overschrijvingsuittreksels uit april 2015 komen de vermelde rekeningnummers overeen met de door u voorgelegde bankuittreksels, wat erop wijst dat uw rekening ook in 2015 actief was. Dit staat hier echter evenmin ter discussie."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aangaande de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing geen enkel inhoudelijk verweer. Hieromtrent kan worden opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in *concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gesteld als volgt: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u lijdt aan geheugenverlies en dat u te kampen heeft met nachtmerries (CGVS, p. 18). U blijkt voor deze problemen geen dokter te hebben geraadpleegd en legt evenmin medische attesten neer waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kunnen uw verklaringen over uw geheugenverlies niet weerhouden worden als reden dat u geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 in rekening genomen.

Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (verzoekschrift, stuk 5). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoek om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (verzoekschrift, stukken 3 en 5)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden geviséerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER